

„Danskereen”

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-
BLAD FOR DET DANSKE
FOLK I AMERIKA,
udgivet af

Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskereen” udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:

De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00
Bladet betales i Forskud.

Bestilling Betaling, Adresseforandring
etc. med Undtagelse af Bidrag til
Bladets Indhold adresseres

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebraska.

Alle Bidrag til Bladets Indhold —
Korrespondancer, Afhandlinger og andre
Artikler — sendes til dets Redaktør:

A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second
class matter.

Acceptance for Mailing at special
rate of postage, provided for in Section
1103, Act of Oct. 3, 1917, author-
ized on July 8, 1918.

Advertising rates made known upon
application.

I Tilfælde af, Bladet ikke modtages
regelmæssigt, bedes man klage til det
stedlige Postkontor. Skulde dette ikke
hjælpe, bedes man henvende sig til „Dan-
skereen's Kontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk,
som avterter i Bladet, enten for at købe
hos dem eller for at faa Oplysning
om det avterter, bedes de altid om-
tale, at de saa Avertissementet i dette
Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Australmissionen. En Mand
fra Canada skriver til os an-
gaende denne: „Jeg tror godt,
vi kan magte Australmissionen,
dersom vi har Willie og nok af
Kristi Kærlighed. Hvor skulde
disse Landsmænd vente at faa
Hjælp fra, hvis ikke vi kan
hjælpe?”

**„Kammeratligt Forhold blandt
Præsterne.”** Fra S. Kreds' Mø-
de i Parlier og Easton, Calif.,
skriver Past. R. Jensen, Salinas,
Calif., i „Kirkelig Samler” bl. a.:
„Vor Kirkes („Den d. Kirke's”)
Arbejde fremmes ved godt kam-
meratligt Forhold blandt Præster-
ne, og Menighedernes Ønske om,
at det opbyggende og berigende
i vor Kristendom kommer i Høj-
sædet ved vore Kredsmøder.” —
Var broderligt Forhold
blandt et Kirkesamfund's Præs-
ter ikke at foretrække?

**„Den danske Kirke's Aars-
møde** bekendtgøres til at holdes
i Des Moines i Dagene 15. til
19. Juni og begynder Søndag
den 15. Juni med Indvielse af
„Luther-Kirken”. Blandt Emner
til Fordhandling ved Mødet fo-
rekommer: „St. Aasgar Menig-
hed i Waterloo, Ia., foreslaar, at
det for Fremtiden bliver en Re-
gel i vort Samfund at en Præst
ikke kaldes for mere end fem
Aar. — Dog bør der intet være
til Hinder for, at Menigheden
efter de fem Aars Forløb atter
kan kalde samme Præst eller ved
fælles Overenskomst forlange
Kaldsbrevet.

**Kan ikke underkastes Referen-
dum.** I Forhold til, hvad vi sidst
meddelte, at „California Grape
Protective Association's” Advok-
at Th. A. Bell havde sagt om
Forbuds-Amendmentets Forkas-
telse ved Referendum skal vi
meddele følgende af en Califor-
nia Autoritet: Referendum Be-
stemmelsen i Statens Konstitu-
tion gælder ikke Fællesresolutioner
af Legislaturen, og den fø-
derale Konstitution foreskriver
den eneste Metode for Ændringer
i den og bestemmer udtryk-
keligt, at saadanne Ændringer
skal være gyldige, naar de er
ratificerede af Legislaturen i
tre Fjerdedele af Staterne.

Een luthersk Kirke i Amerika.
I en længere Artikel, som Prof.
Lars W. Boe, Forstanderen for
St. Olaf College, Northfield,
Minn., skriver i „Lutheraner”,
udtaler han bl. a., hvad vi her
citerer for hvad det er værd:
„Der kan være dem, som fryg-
ter for, at det endelige Resultat,
uden Hensyn til, hvad Stifterne
har haft i Sindet, vil blive een
luthersk Kirke i Amerika. Per-
sonlig beder jeg Gud fremsyn-
de Dagen. Alt det, jeg har af

Indflydelse og Energi, skal blive
bragt for at naa dette Maal
snart, ikke i en fjern Fremtid.
Men dette var ikke og er ikke
Grunden til Councils Oprettelse
og dets nuværende Arbejde.

**Fornuftige Ord i Sprogsprogs-
maalet.** Efter „Aug.” af 29.
Maj meddeler vi følgende: „Gu-
vernør Sproull i Pennsylvania til-
kendegav den 3. ds., at han næg-
tede at stadfæste Legislaturens
Forbud mod Undervisning i det
tyske Sprog i Statens offentlige
Skoler, hvilket Forbud vedtoges
af Senatet med 43 Stemmer mod
3 og af Assembly med 180 mod
7. Guvernøren motiverer sit
Standpunkt i Sprogsmaalet med
følgende fornuftige Ord: „Skønt
jeg ikke tvivler om, at de Mo-
tiver, der foranledigede For-
slaget Vedtagelse af Legislatu-
ren, var i høj Grad patriotiske,
og Hensigten med Loven var i
alle Henseender god, tror jeg dog
ikke, at Resultatet af dette For-
bud, om det blev Lov, vilde gavne
Folket. Intetsteds i Pennsylva-
nias offentlige Skoler fordres
det, at nogen skal studere det
tyske Sprog, men det er valg-
frit. Hvilke vore Følelser end
er mod vor Fjender i Europa,
hvilke — takket være vore Alli-
erede og os — nu er besejret,
saa kan der ikke komme noget
godt af at forbyde vore unge
Mænd og Kvinder at gøre sig for-
troelige med det tyske Sprog.
Der findes 125 Millioner Mennes-
ker i Verden, for hvem dette
Sprog er Modersmaalet, og en
meget stor Del af Befolkningen
i Pennsylvania bestaar af Folk
af germansk Byrd. Enten vi kom-
mer til at leve i Fred med de
tysktalende Nationer i Europa,
eller vi skal møde dem nok en
Gang i Strid, bliver det altid
til vor Fordel at kende deres
Sprog. Og om vi skal drive Handel
med dem eller slaas med dem,
saa vil altid Kendskab til deres
Sprog være os til ikke ringe
Fordel.”

Kirkens Organisation.

III.

Hverken vor Herre Jesus selv
eller hans Apostle har givet Be-
faling om eller en bestemt
Form for Kirkens Organisa-
tion.

Følgelig findes der i det nye
Testamente hverken Befaling om
eller en foreskrevet Form for
Menighedens eller Kirkens Or-
ganisation, men vel findes der
Spør af Organisation.

Det Ord, der paa Dansk er
gengivet ved Ordet Menighed
(Ekklesia) betyder oprindelig
Sammenkaldelse eller Forsamling
uden nærmere Bestemmelse. Men
det blev Navnet paa den Flok
af Mennesker, der samledes om
Evangeliet's Forkyndelse.

Ordet forekommer flere Gange
for Pinsedag, saaledes Mt. 16,
18, hvor Jesus siger til Peter:
„Paa denne Klippe vil jeg bygge
min Menighed,” og ligesaa Mt.
18, 17, hvor Jesus med Hensyn
til en Broder, der har syndet
mod en anden, siger: „Sig det
til Menigheden” (i tredje In-
stans).

Vi ser saaledes, at Jesus forud-
ser paa dem, der vilde tro paa
ham til Frelse, som en sam-
let Flok, som en Menighed.
Den Tanke, at de troende in-
gen Forbindelse skulde have med
hverandre, er fremmed for det
nye Testamente.

Eremit- eller Eneboer-Tanken
er ikke bibelsk, den er ukriste-
lig, selv om den var Udtryk
for Fromhed og dens Dyrkeres
Stræben efter at holde sig „ub-
smittet af Verden.”

Mødsat denne Tanke læser vi
i Jesu ypperstepæstelige Forbøn:
„Jeg beder ikke om, at du vil
tage dem ud af Verden, men at
du vil bevare dem fra det on-
de” (Joh. 17, 15).

Det første egentlige Spør, vi
finder af en kristen Menighed,
er i Ap. Gr. 1. Kap., hvor der
fortælles om den lille Discipel-
skare paa 120 Sjæle, at de var
„alle endrægtigt vedholdende i

Bøn,” og hvor de ved Lodkast-
ning valgte en Discipel til at væ-
re Apostel i Judas' Sted.

Det er Apostelen Peter, til
hvem Herren havde sagt, at han
vilde give ham Himmeriges Rig-
ges Nøgler, og at han skulde
føde og vogte hans Faar og
Lam, der fører Ordet her som
paa Pinsedag.

Efter at der i Ap. Gr. 2. Kap.
er sagt, at der Pinsedag fejedes
omtrent tre Tusinde Sjæle til,
siges der om de troende: „Og
de holdt fast ved Apostlenes Læ-
re og Samfundet, Brodets Bryd-
else og Bønnerne” (V. 42) og
videre: „Og alle de troende holdt
sig sammen og havde alle Ting
fælles” (V. 44).

Læg her Mærke til Ordene
„Samfundet” (eller Fællesska-
bet, „alle Ting fælles”) og
„holdt sig sammen” saa vel som
til, hvad de holdt sig sammen om.

Det var herlige og dyrebare
Ting, de havde at samles om:
ved det, de „havde fælles” tæn-
kes der vel nærmest paa, at de
delte deres timelige Goder med
hverandre.

Før vi gaar længere, maa vi
standse lidt og notere, at det
ikke var ifølge nogen Befal-
ing ovenfra eller udefra, at
de troende sluttede sig sammen,
og de vedtog ingen Forfatning
eller Konstitution. Det laa i de-
res Fællesskabs Natur, at de
maatte slutte sig sammen til
en Enhed. Det var en hellig
Søskendeflok, der udgjorde
den første Menighed.

Men nu maa vi vogte os for
derudfra at gøre en rask Slut-
ning og sige: Hvad skal vi saa
med Forfatning, Konstitution el-
ler Vedtægter! Vel, disse Ting
skal ikke træde i Stedet for „A-
postlenes Lære, Brodets Bryd-
else og Bønnerne” eller i Stedet
for Ordet og Sakramenterne; men
de har deres Betydning, hvad vi
senere skal se.

Denne Gang skal vi endnu blot
paapege, at nævnte 2 Kapitel
slutter med at sige om de tro-
ende: „de lovede Gud og havde
Yndest hos hele Folket. Men
Herren fejede daglig til dem
nogle, som lode sig frelse,” og
saa henvise til et Sted mere.

Kap. 4, 4 læser vi: „Men man-
ge af dem, som havde hørt Or-
det, troede, og Tallet paa Mæn-
dene blev omtrent fem Tusin-
de.”

De troende staa stadig for
Forfatteren af Ap. Gr. som en
Menighed, der vokser ved, at
„Herren fejede daglig nogle, der
lader sig frelse, til den,” og Flok-
ken betragtes i den Grad som
en Enhed, at der endog holdes
Medlemstal.

Hjertil er det kun det natu-
rlige Broderskabs Baand
der viser sig som det, der knyt-
ter de troende sammen til en
Menighed, skønt Navnet Menig-
hed ikke endnu er brugt om
Broderflokken. Det forekommer
først længere fremme i Ap. Gr.

Begejstring.

Den, som dræber et Menneske,
dræber en forstandig Skabning,
Guds Billede; men den, som dræ-
ber en god Tanke, dræber selve
Forstanden. En hel Menneskeal-
der kan ikke give et Menneske-
liv tilbage, og maaske tabet ikke
er saa stort; men mange Mennes-
skealder vil vanskelig genvinde
Tabet af en forkastet Sandhed,
af Mangel paa hvilken hele Na-
tionen lider uendelige Tab.

(Anvendt efter Milton).

Mange Tusinde Mil' herfra er
der en Præst og en Menighed.
Der er mange unge i Menighe-
den. En Gang kom der en Mand
til Stedet og talte Missionens
Sag saa varmt, at de unge blev
begeistret for Hedningernes Frel-
se.

„Vi vil give mindst tyve Kroner
hver til Hedningemissionen.
Hvert Aar, saa længe som Gud
giver os Lykke dertil, vil vi gi-
ve det. Vi vil sende en Missio-
ner fra denne Menighed,” sag-
de de.

„Vi vil danne en Forening,
hvori ethvert Medlem af vore

Menigheder over hele Landet kan
komme ind.”

„Vi vil tænde Begejstringens
Ild i de andre, som den er tændt
i os.”

De unge gik til Præsten og fo-
rtalte ham om deres Plan, men
han sagde: „Der er jo en Mis-
sionsforening her i Menigheden.
Betal til den.”

„Ja, men De kan nok forstaa,
Hr. Pastor, at det ikke er for
at give lidt mere her fra denne
Menighed, men det er for at faa
noget sat i Gang, som til sidst
vil omspænde hele Landet. Vi
vil tænde Ild i de andre unge
ogsaa.”

Men Præsten brugte andre
Briller end de unge, og Enden
paa Sagen blev, at man indgik
Kompromis: de unge skulde be-
tale tyve, eller ti, eller fem, el-
ler en Krone om Aaret til Mis-
sionskassen i Menigheden. Og
dermed var Sagen saa begravet.
Der kom lidt mere ind de første
to, tre Aar, og saa døde Be-
gejstringen helt hen. Kun blev
der et Saar tilbage i mange af
de unges Hjerter, og man syn-
tes ikke saa godt om Præsten fra
den Tid af.

Han var ikke noget slet Men-
neske; tværtimod, han var en
forholdsvis god Mand. Men han
havde dræbt en Tanke, en god
Tanke, som han ikke forstod. Og
der er endnu i det Land ingen
Missionsforening, der omspæn-
der hele Landet.....

En Gang mange Aar efter sad
Præsten og læste i en god Bog.
Da kom han til disse Ord: „Men
hvordan kan man dræbe en Tan-
ke? Naar en Tanke bliver til Vir-
kelighed, saa gaar det til paa
samme Maade, som naar Kornet
vokser op: først Straaet, saa Ak-
set, saa Kernen i Akset. Begej-
stringen er Stilken, der skyder op
af Jorden. Der er hverken Aks
eller Kerne, kun et grønt Blad.
Men den vise Landmand glæder
sig, naar han ser Bladet, for saa
ved han, at Kornet vil komme,
om Planten faar Lov til at leve.
Derfor er han forsigtig med ikke
at nedtræde det lille Blad.

„Men der er andre, som ikke
er saa varsomme. Der er nogle,
som mener, at de er kaldede til
at gaa med Træsko paa og ned-
træppe de smaa Spirer, naar de
kommer til Synet. De kunde jo
let blive til Klinte.....

„Begejstringen er en saare
fintfølelse Plante. Den trives
ikke godt i Kritikernes isnende
Vinde, og møder den Ligegyldig-
heds klamme, fugtige Luft,
er der Fare for dens Liv. Den
skyder mange vilde Skud, men
den Haand, der beskærer den,
maa være blød og fin.

„Begejstringen er den Ild, der
sætter alt det gode i Bevægelse.
Naar Gud vil gøre en Gerning
her paa Jorden, saa tænder han
først Begejstringens Ild i Men-
neskers Hjerter. Gud bruger be-
geistrede Mennesker, ja, byder
dem at bede og vente, til de bli-
ver begejstrede. Du kan lære
derom paa hver Side i den hel-
lige Bog.

„Derfor vær forsigtig med den
lille Spire, naar du ser den
skyde frem. Dræb ikke det, som
Gud har plantet i et Menneske-
hjerter! Finder du Spiren i dit
egert eller et andet Menneskes
Hjerter, saa lad den komme til
sin Ret!”

Præsten lod Bogen ligge paa
Bordet, og sad længe tavs og saa
ind i det fjerne. Saa lukkede han
sin Bibel op, og Øjet faldt lige-
som af sig selv paa disse Ord:
„.....befalede han dem ikke
at vige fra Jerusalem, men opbe-
fale Faderens Forjættelse, hvor-
om, sagde han, I have hørt af
mig.” Og han læste videre, ind-
til han kom til Ordene: „Og de
bleve alle opfyldte af den Hel-
lig-Aand og begyndte at tale
med andre Tungemaal.....Men
andre spottede og sagde: De er
fulde af sød Vin.”

Saa var det, ligesom det ene
Skriftsted efter det andet væl-
tede sig ind over Præstens Tan-
ker: „Værer brændende i Aand-
den!” „Fyldte af Aanden.” „Ud-
slukker ikke Aanden!.....

Præsten tog en Bog frem af
sin Skuffe og skrev i den disse
Ord: „Jeg tror, at naar der er
Begejstring for at bringe Men-
nesker til Jesus Kristus, saa er
det den Helligaands Værk.”
Ogaa.

„Jeg tror, at naar der er
Begejstring for at bringe Men-
nesker til Jesus Kristus, saa er
det den Helligaands Værk.”

Ogaa.

I Anledning af Pastor L. Peder- sens Embeds-Jubilæum i Chicago, den 10. Juni, 1919.

„Jeg kender dine Gerninger
og dit Arbejde og din Udholden-
hed og du har døjet ondt for
mit Navns Skyld og er ikke ble-
ven træt.” (Joh. Aab. 2, 2—3).
En Dag som denne hvorpaa jeg
har hilset dig, min højtagtede
Embedsbroder! indviet for dig
selv, for dine Embedsbrødre, for
din Menighed til Erindring om
en femogtyveaarig Embedsbane,
tilbagelagt under al Skrøbelig-
hed med alvorlig Flid og An-
strengelse og gennem skiftende
Vilkaar, er ikke blot en Fest-
og Glædesdag; men en Dag, hvis
Hovedkarakter just for den, der
har haft en Evangelists Gerning
at udføre, er højtidelig Alvor.
— Det føler jeg med dig i den-
ne Time. Ja, det er mig, som for-
maadede jeg ikke at adskille mi-
ne Tanker og Følelser paa den-
ne Dag fra dine, — og naar vi
i de mange Aar har rækket hin-
andens Venskabs og Broderskabs
Haand og mødt hinanden saa
nær vor Banes Grænse, paa et
saa højtideligt Livspunkt, da maa
det være mere end klingende Ta-
lemaader, vi har at sige hveran-
dre, det maa være dybe hjerte-
lige Alvorsord.

„Jeg kender dine Gerninger
og dit Arbejde og din Udholden-
hed, og du har døjet ondt for
mit Navns Skyld og er ikke ble-
ven træt.” Vi takker Gud, at
dette Ord ogsaa her finder sit
Sted.

Jeg kender dine Gerninger og
dit Arbejde.

„Du ydmyg stod paa Prækestol,
kun baaret paa den Himmelsol,
som klarer Livets Gaade;
Du sagde: kun i dette Skin
Du sikre Trin kan træde,
at gaa som under grønne Lind
ind til din Herres Glæde.”

Jeg kender dine Gerninger,
Du gjorde dem i Ensomhed, de
tilhørte den usynlige Aandens
Verden — og dog var du ej
ene; der var den, hvis alseende
Øje fulgte dig, og han kender di-
ne Gerninger! eller du gjorde
dem for Menneskenes Øjne, tal-
rige Vidner omgav dig, men Ti-
derne svandt hen, og alt blev
glemt; men der er den, som ikke
glemmer, hvad der blev gjort.
Tiderne randt og udslekkede Min-
det i Menneskenes Sjæle, og der
er megen Gerning, mangen stile
og tro Opfyldelse af dit Kald
og din Pligt, som du selv har
glemt og ikke mindes længer,
men der er den, som kender din
Gerning og glemmer intet Led
af et Menneskes Liv og Idræt.

Og jeg kender din Udholden-
hed, siger det hellige Ord. Som-
metider kunde Byrden falde
tung, det saa ud, som om Ger-
ningen var forgæves, det vund-
ne gik tabt, og Arbejdet maatte
begyndes forfra — i slige Timer
prøves et Menneskes Udholden-
hed. „En saar, en anden høster.”
Ved Troens stille rislende Tale-
strøm har Herren velsignet dig
baade som Saapredikant og Høst-
predikant, idet du er omkranset
af din Menighed paa denne Høj-
tidsdag. „Gud kender min Ger-
ning, min Villie, min Udholden-
hed”, plejer Menneskene at si-
ge, naar de vil forsvare og ret-
færdiggøre sig selv; „men uden
at ville paakalde Gud imod Men-
neskene eller søge falsk Grund-
vold for Hjerets Fred i Betragt-
ningen af egen Fortjeneste, er
det en Tilfredsstillelse for det
fremme Hjerter at forelægge Gud
sit Livs Vandel og søge Klar-
hed over det i det Lys, som Be-
vidstheden om Guds Nærrelse
udbreder for Blikket.” „Her-
re, du kender mine Gerninger!”
siger han med Ydmyghed og
Glæde: „De bedste er gjorde ved
din Naade, dig være Tak og
Ære!” „Du kender min Udhol-
denhed,” siger han med Tro og

Haab, „jeg bieder paa din Time,
og du svigtede mig aldrig?”

„Du har døjet ondt for mit
Navns Skyld og er ikke bleven
træt.” Den er ikke bleven træt,
hvis Hjerte slaar varmt for Troen,
for Guds Visdom, den hem-
melighedsfulde (1. Kor. 2, 7),
som er en Guds Kraft til Salig-
hed. Den er ikke bleven træt,
hvis Villie er redebon, hvis Lyst
det er at forkynde og vidne om
Gud og hans Raad til Mennes-
skers Frelse.

Hvor ingen Hustru er, er der
intet Gærde om Huset. Ved Ar-
nen sidder hun og plejer den
stille Flamme paa Husets Alter,
at den ikke gaar ud. I Hjemmet
er hun en tjenende Medhjælper-
inde. Og har du været Præst i
Menigheden, saa har din Hustru
været Præstinde i Huslivets Tem-
pel, der hvor og Manden har sit
Embed. Paa Korset bad den
Herre Jesus paa Hebraisk: „Min
Gud, min Gud, hvorfor har du
forladt mig.” Men Sejrsraabet:
„Det er fuldbragt!” lød paa
Græsk. Vor Herre forbyder os
ikke at tale flere Sprog. Alle
Forældre i Nationernes Land til
velvillig Overvejelse hvorledes,
som her i Præstens Hjem, Blom-
sten spreder sin Duft og Ynde,
naar Forældrenes eneste, elskede
Datter, deres Livs Blomst, udfol-
der sig saa smukt med Hjerte-
blade, der vædes af Himlens
Dug, naar der bedes og synges
yndelig i Jesu Navn, hvad en-
ten det er paa Dansk eller En-
gelsk. Herren velsigne Menighe-
den og Præstens Hjem. Gud give
at Tanke — og Aandsliv, Kund-
skab og Trosliv maa bevares fra
Slægt til Slægt.

P. Nielsen.

National Lutheran Council's Sendebud afrejt til Europa.

Past. Laur. Larsen, Council's
Sekretær, skriver til os under 5.
Juni bl. a.:

„Den lutherske Kirke i Ame-
rika vil uden Tvivl glæde sig
over det Faktum, at tre af Na-
tional Lutheran Sendebud den
5. ds. er afsejlet efter Europa
paa det franske Dampskib La
Lorraine. Mændene, som er ud-
sendt paa denne vigtige Mission,
er Rev. Prof. John Alfred More-
head, M. A., D. D., Præsident
for Roanoke College, Salem, Va.,
— Rev. Prof. Sven G. Youngert,
Ph. D., D. D., ved Augustana
teologiske Seminar, Rock Is-
land, Ill., og Rev. G. A. Fandrey
fra Chicago. Maa den almægtige
Guds Velsignelse hvile over dem,
give dem Kraft og lede dem i det
omfattende og vigtige Arbejde,
som ligger foran dem. Maa et-
hvert Medlem af den lutherske
Kirke i Amerika mindes dem og
deres Mission for alle gode Ga-
vers Givers Naadetrone. Gud gi-
ve, deres Arbejde maa bringe
den Kirke, i hvis Navn de gaar,
stor og varig Velsignelse til
Guds Navns Ære.”

Der har været holdt flere
Konferencer, hvor Sendebudenes
Mission og Program har været
drøftet grundigt mellem Coun-
cil's Eksekutiv-Komite og Sen-
debudene. De Instruksur, disse
har modtaget, lyder sammen-
trængt saaledes:

„Som Repræsentanter for Na-
tional Lutheran Council i Ameri-
ka paalegges det Dem at sætte
Dem grundigt ind i den nærvæ-
rende kirkelige Situation og
Problemerne, som ligger for hver
luthersk Gruppe, der har været
indblandet i Krigen i Europa, at
løse; deres Planer for Løsning
af disse kirkelige Problemer, og
hvor vidt de trænger til Coun-
cil's og andres Hjælp, — steds-
e ihukommende, under Udforesen
af Deres Mission, National Lu-
theran Council's hjertelige Hen-
sigt — blandt andet at fostre
kristelig Loyalitet.”

Den engelske Udgave

af
BALSLEVS BIBELHISTORIE
foreligger nu
147 Sider. Talrige Billeder
solidt Shirtingbind.
Pris 35 Cts.
Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr